

DE MAGIE VAN HET JAPANSE RESTAURANT

YUTA TAKAHASHI

De **MAGIE**
van het
JAPANESE
RESTAURANT

Vertaald door Baudewijn Pronk

Wereldbibliotheek

Oorspronkelijke titel *Chibinekotei no Omoidegohan: Mikeneko to Kinou no Curry*

Oorspronkelijke Japanse editie uitgegeven door Kobunsha Co., Ltd., Tokyo. Nederlandse vertaalrechten verleend door Kobunsha Co., Ltd. via The English Agency (Japan) Ltd. en New River Literary Ltd.

© 2020 Yuta Takahashi

© 2025 Nederlandse vertaling Baudewijn Pronk/Nuanxed / Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302

ISBN 9789028453975

www.wereldbibliotheek.nl

Wereldbibliotheek maakt deel uit van Park Uitgevers

DE ZWARTE KATER EN TOFU MET MISO

Koïtozairai®

De jonge sojabonen, die met zorg worden verbouwd langs de rivier Koïto bij de stad Kimitsu, in de prefectuur Chiba, zijn zoet en doen in kwaliteit niet onder voor de beroemde Tanpagurobonen. Ze hebben een karakteristieke milde geur en zijn niet bitter van smaak. Op de open markt worden ze aangeprezen als 'een smaak die de beroemde chamame uit de streken Tohoku en Hokuriku evenaart'.

(zie website van de Koïtozairai-fanclub, en de Boerenbond in Kimitsu)

Hoi,

Mijn naam is Nagi Hayakawa. Die kreeg ik van mijn te vroeg overleden moeder, en hij betekent 'kalme zee'.

Ze hield zoveel van de zee dat ze mij ernaar heeft vernoemd. Ze zei: 'Als ik naar het geluid van de golven luister, dan kom ik tot rust.'

Ook het laatste ziekenhuis waar ze verbleef, had ze

uitgekozen omdat het dicht bij zee lag. Het was een van de grotere ziekenhuizen in de prefectuur Chiba. Vijftien jaar geleden blies ze daar haar laatste adem uit in een ziekenhuis-kamer waar je de branding kon horen. Ik was toen vijf. Op een dag zal ook ik in dat ziekenhuis worden opgenomen. En dan zal ik net als mijn moeder de golven horen wanneer ik sterf. Want ik lijd ook aan een ernstige ziekte. Er is geen behandeling voor en de dokter geeft mij nog vijf jaar te leven. Al ben ik amper twintig, ik heb niet lang meer.

Het zit me niet mee, hè? Ik probeer het luchtig te zeggen, maar dat maakt me niet minder zwaarmoedig. Wat ik mezelf ook voorhou, ik kan er geen vrede mee hebben. Sinds ik de diagnose te horen kreeg, denk ik veel na en heb ik veel vragen...

*Heeft het nog zin om naar het ziekenhuis te gaan?
Als ik toch doodga, heeft het dan überhaupt nog zin om te leven?*

Ben ik voor niks geboren?

Wanneer is er besloten dat dit mijn lot is?

Had ik ook een leven kunnen leiden zonder ziekte of stond vanaf mijn geboorte al vast dat dit mij zou overkomen?

Waarom moet alleen ik sterven?

Hoeveel ik ook over deze dingen nadenk, ik vind geen antwoorden. Er rest me enkel nog wat tijd, want de dood zit me op de hielen.

Op een ochtend in december kwam Nagi naar de kust. Ditmaal niet voor ziekenhuisbezoek, maar voor een bezoek aan een restaurant aan zee.

Ze liep het treinstation uit en stapte in een taxi. Het was rustig op de weg langs de rivier en de baai van Tokio kwam al gauw in zicht.

‘Laat me er hier maar uit,’ zei Nagi tegen de taxichauffeur.

Ze ging te voet verder en kwam uit bij een zandstrand. Ze tuurde naar de zee en de lucht, maar geen van beide was blauw. Alles was grijs en druilerig, als in een oude zwart-witfilm. Het lag aan Nagi’s blik op de wereld: ze zag alles zwart-wit. Niet alleen de zee en de lucht, maar ook alle gebouwen en mensen die ze onderweg had gezien. Die zwart-witte kijk was geen aangeboren aandoening, maar was begonnen toen ze dat verschrikkelijke nieuws kreeg: nog vijf jaar te leven. Het was een kort zinnetje, maar met veel gewicht. Die paar woorden ontkenen haar bestaan voor haar gevoel.

Ze leek al eeuwig met deze ziekte te leven, hoewel er nog maar drie jaar verstreken was sinds de diagnose. Haar aandoening werd ontdekt toen ze zeventien was. Ze was in de bibliotheek van haar middelbare school een boek aan het lezen toen ze plotseling moeite kreeg met ademen en flauwviel. Het had gevoeld alsof er iemand op haar borst zat.

Ze werd met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Daar ontdekten ze een ernstige aandoening bij haar aan hart en longen. Een spoedoperatie zorgde ervoor dat het even niet verergerde, maar vanaf die dag begonnen de regelmatige ziekenhuisbezoeken. Ze gaf haar hoop om later te kunnen gaan studeren op. Er volgden meer operaties. De moderne medische wetenschap heeft zeker vooruitgang geboekt. Ze konden haar dan wel niet genezen, maar ze konden haar wel met redelijke zekerheid vertellen hoelang ze nog te leven had.

Nagi was twintig jaar oud toen ze te horen kreeg dat ze op haar vijfentwintigste dood zou gaan.

‘Nog vijf jaar te leven,’ zei de dokter.

Voor haar vader was het de tweede keer dat hij te horen kreeg dat een naaste niet lang meer te leven had. Nagi had hardop gezegd wat haar vader gedacht moet hebben: ‘Net als mama.’ Want het was ruim twintig jaar geleden dat ook haar moeder te horen had gekregen dat ze nog vijf jaar te leven had. En inderdaad, precies vijf jaar later was ze doodgegaan.

Nagi leed niet aan precies dezelfde ziekte als haar moeder, maar ook bij haar had het te maken gehad met een zwak hart en zwakke longen. Nagi wist niet precies hoe het zat. Het enige wat ze wist, was dat ze niet lang meer te leven had.

Het was een warme dag voor december. De zon scheen en de zeewind gaf een prettig gevoel. Er was geen vuiltje aan de lucht en het rook hier tenminste niet naar desinfectiemiddel. Even scheen het haar onwerkelijk toe, het beeld van zichzelf in een ziekenhuisbed met een heleboel slangetjes aan haar lijf. Het was vast allemaal een nare droom geweest.

Maar helaas, het was geen enge droom. Haar lichaam zat onder de littekens van de vele operaties en ze was slechts tijdelijk ontslagen uit het ziekenhuis. Als de ziekte opnieuw oplaaide, zou ze worden opgenomen in het ziekenhuis waar haar moeder ook haar laatste dagen had doorgebracht. En ze zou er sterven.

Als Nagi dacht aan doodgaan, begon ze over haar hele lichaam te trillen. Ze was bang voor de dood. Ze wilde niet doodgaan. Ze wilde ervan wegrennen, maar ze wist dat ze niet kon ontsnappen. *De dood haalt me toch wel in, dacht ze, hoe ver en hoe hard ik ook ren.*

De enige persoon die haar zou kunnen troosten, was haar moeder. Nagi wilde haar overleden moeder zien en spreken.

‘Hé, mam, waar ben je? Hoe ziet die wereld aan de andere zijde eruit?’

Is het echt waar dat je geen pijn voelt als je dood bent?

Dat je niet hoeft te lijden of je verdrietig hoeft te voelen?

Hé, mam, misschien weet je het al, maar ik zal gauw bij je zijn.’

Nagi kon die dingen hardop denken, want het strand was verlaten. Maar, helaas, er kwam geen antwoord. Straks in het restaurant zou ze met haar overleden moeder kunnen praten.

Ze liep verder en ontdekte parallel aan het strand een schelpenpad. Aan het eind daarvan stond de tot restaurant verbouwde visserswoning. De muren zouden blauw moeten zijn, maar in Nagi’s ogen waren ze grijs.

‘Ben je nou toch weer hier?’ hoorde ze iemand foeteren. ‘Ik heb je al zo vaak gezegd dat je niet naar buiten mag. Als je niet naar me luistert, dan stop ik je in een kooi, hoor je? Dan kun je niet meer rondlopen.’

De woorden waren streng, maar de toon was mild.

Dan stop ik je in een kooi? dacht Nagi ontsteld. *Wie wil hij opsluiten?*

Toen zag ze aan wie de stem toebehoorde – een jongeman met een bril op, die gehurkt op de grond zat. Het moest zijn stem zijn geweest, want verder was er geen mens te bekennen. Hij zat naast een zwart uitklapbord waarop met krijt stond geschreven:

Restaurant Chibi Neko

Wij maken herinneringsgerechten.

Dat was de naam van het restaurant waar ze had gereserveerd. Nagi was opgelucht, want ze was dus aan het juiste adres. Er

stond niets op het krijtbord over openingstijden of een menu. Er stond alleen een waarschuwing.

Er is een kat in de zaak.

Er stond een krijttekeningetje onder van een kleine kat. Het was niet een hele goede tekening. Daarom had het iets vertederends.

Nu begreep ze ook waarom de jongeman gehurkt zat.

‘Miauw.’

Ze had het dier in eerste instantie niet gezien, omdat het zo klein was en achter het krijtbord zat. Zo klein dat het in je handpalm paste.

‘Wat een schatje,’ riep Nagi onwillekeurig. De jongeman draaide zijn hoofd. Nu zag hij haar pas. Hij stond haastig op en verontschuldigde zich met een buiging.

‘Neemt u me niet kwalijk, ik had u niet gezien. Ik ben Kai Fukuchi van restaurant Chibi Neko.’

Hij leek een jaar of vier ouder dan Nagi. Hij zag eruit als een hippe vogel. Je zou hem eigenlijk in een trendy café in de stad verwachten. Even dacht Nagi dat ze toch aan het verkeerde adres was. Een dergelijk uiterlijk rijmde ze niet met de dood. Zoveel restaurants met de naam Chibi Neko konden er niet zijn, maar dit leek haar toch niet de man die zijn klanten met de doden kon laten praten.

Kai vroeg haar heel vriendelijk en beleefd: ‘U bent mevrouw Nagi Hayakawa?’ Ze knikte van ja en Kai zei plechtig: ‘Bedankt voor uw reservering bij Chibi Neko.’

Nagi herinnerde zich dat ze vijf jaar oud was toen de ziekte van haar moeder voor het laatst de kop had opgestoken. Haar moe-

der was flauwgevallen en niet voor de eerste keer per ambulance naar het ziekenhuis vervoerd. De ziekte had haar al vaker gevelde, te vaak om te tellen. Ze werd dan opgenomen in het ziekenhuis en vaak kort daarna weer ontslagen. Maar de keer die Nagi zich nu herinnerde, was anders geweest. Haar moeder was niet teruggekeerd naar huis. Haar vader nam Nagi mee op bezoek. Ze wist nog dat ze destijds heel vaak bij haar op bezoek gingen in het ziekenhuis. Het was trouwens niet zo dat ze haar moeder bij elk bezoek te spreken kregen. Soms was ze te slaperig geweest van de medicijnen en andere keren kon het niet omdat de dokter bij haar was. Maar toch bleef Nagi met haar vader meegaan. Ze wilde per se haar moeder zien.

Op een dag, toen ze op het punt hadden gestaan om haar op te zoeken, zei haar vader voor ze de deur uitgingen: 'Je moet wel met je moeder praten vandaag.' Hij zei het heel serieus en leek bijna in tranen uit te zullen barsten. Zijn bedroefde gezicht had Nagi in ieder geval wel aan het huilen gebracht. Zelfs nu ze ouder was, kon ze zich zijn trieste gezicht nog goed herinneren.

Maar er waren ook veel dingen die ze was vergeten. Ze wist bijvoorbeeld niet meer waarover ze het met haar vader had gehad toen ze die keer op weg waren naar het ziekenhuis. Haar eerste herinnering daarna was dat ze aan het ziekenhuisbed stond. Ze was alleen in de kamer met haar moeder, die was aangesloten op een wirwar van slangetjes en een zuurstofmasker over haar mond had. Nagi moest samen met haar vader zijn gekomen, maar ze herinnerde zich niet dat hij er op dat moment bij was.

Haar moeder lag op een privékamer op een afdeling waar ze 'palliatieve zorg' kreeg, zoals dat heette. Daar gaven ze haar pijnstillers, zodat ze tenminste kon slapen. Ze dacht aan wat haar vader had gezegd. Alleen, hoe kon ze nu met haar moeder

praten als die lag te slapen? Nagi had doodstil aan de rand van het bed gestaan. Alleen het geluid van het beademingsapparaat was hoorbaar. Er was een televisie in de kamer, maar ze ging natuurlijk geen tv zitten kijken.

Ze had uit het raam gestaard, naar de zee. Er liep een bejaard echtpaar over het strand. Het had een gelukkig stel geleken. Soms hield de vrouw even stil en dan keek ze uit over de zee. Mogelijk was ook zij patiënt in dit ziekenhuis. De oude man leek zeer bezorgd om haar. Nagi had op dat moment ook niets liever gedaan dan met haar moeder over het strand wandelen.

‘Nagi...’ Het was haar moeders stem. Nagi schrok op uit haar gemijmer en keek recht in de ogen van haar moeder. Net had ze nog liggen slapen, maar nu was ze niet alleen wakker, ze had ook het zuurstofmasker af weten te doen. Er waren altijd recalcitrante patiënten die hun masker te pas en te onpas afdeden, maar dat mocht natuurlijk niet. Nagi zei gespeeld streng, alsof ze een verpleegster was: ‘Je mag dat ding niet afdoen, mam.’ Ze drukte op de knop voor hulp.

Maar de knop maakte geen geluid en er kwam ook niemand aangerend. Was-ie stuk? Wat moest ze doen? Zonder zuurstof zou haar moeder doodgaan. De kleine Nagi raakte in paniek en wilde gaan gillen, maar haar moeder draaide zich op haar zij en kalmeerde haar. ‘Het is al goed. Ik ga niet dood. Je hoeft niet te huilen.’

‘Echt?’

‘Echt! Ik ga niet dood. Nu nog niet in ieder geval.’

Nagi negeerde de betrekkelijkheid van die geruststelling. Ze was alleen maar opgelucht dat haar moeder zei dat ze niet doodging. Ze dacht even dat alles weer goed zou komen. Ze wilde wat zeggen, maar haar moeder was haar te snel af.

‘Je bent gekomen om met me te praten, toch?’

Ze had al die tijd liggen slapen, maar ze leek precies te weten wat de opdracht van haar man was geweest.

‘Ja.’

‘Nou, laten we dan maar praten. Pak een stoel.’

Ze ging zitten op de stoel naast het bed. Haar hoofd was amper boven de bedrand uit gekomen. Haar moeder begon.

‘Het is lang geleden dat we echt met elkaar hebben gepraat.’

Sinds haar moeder was opgenomen in het ziekenhuis waren ze inderdaad nooit met z’n tweeën alleen geweest. Altijd was er haar vader, een verpleger of een dokter bij geweest.

Nagi was ditmaal met het voornemen gekomen om de wens van haar vader op te volgen. Ze had alleen geen idee wat ze moest zeggen.

Toen Nagi stil bleef, hernam haar moeder het woord.

‘Ik wil je zeggen dat het me spijt.’

‘Spijt? Hoezo?’

‘Het spijt me dat ik niet bij je kan blijven,’ zei haar moeder met zwakke stem.

Dat was niet wat Nagi wilde horen. Al was ze nog erg jong, zelfs zij begreep dat haar moeder afscheid nam. Ze ging Nagi hier achterlaten terwijl zij naar die andere wereld ging.

‘Mam, ik wil niet dat je doodgaat! Je moet bij ons blijven!’ had ze willen krijsen, maar er was geen geluid uit haar keel gekomen. Ze was te verdrietig geweest. Ook normaal spreken lukte niet tussen haar snikken door. Grote tranen rolden over haar wangen en spatten uiteen op de vloer.

‘Maar... maar...’ bracht ze snikkend uit. Meer lukte haar niet. Haar moeder begon weer te praten.

‘Als je ooit met me wilt praten, dan kan dat in Chibi Neko.’

Haar stem had een vreemde galm gehad. Nagi begreep niet wat dat betekende. *Chibi Neko?*

‘Chibi Neko is een restaurant aan zee.’ Blijkbaar had haar moeder het over een plek hier in de buurt. ‘Ze maken er herinneringsgerechten.’

‘Herinneringsgerechten?’

‘Ja. Als je die eet, dan kun je praten met mensen die gestorven zijn.’

Dat waren haar moeders laatste woorden. Toen ze uitgesproken was, deed ze langzaam haar ogen dicht. En die gingen nooit meer open. Haar gezicht zag eruit alsof ze vredig was ingeslapen.

Vanaf die dag was Nagi alleen met haar vader. Ze steunden op elkaar om hun verdriet te kunnen dragen. Het leven leek zo leeg zonder haar moeder, maar ze hielden het samen vol. Ze maakten samen eten klaar en deden samen de afwas. Ook nadat Nagi’s aandoening was ontdekt, gingen ze daarmee door.

‘Zonder jou, Nagi, had ik het nooit gered.’

Dat zei haar vader vaak. Ze zorgden voor elkaar en hadden een goed leven. Maar ook daaraan leek nu een einde te komen. Tenminste, aan Nagi’s leven. *Nog vijf jaar te leven.* De tijd die ze nog thuis kon doorbrengen, was korter. Net als haar moeder zou ze haar laatste dagen slijten in een ziekenhuis, verdoofd door pijnstillers.

Misschien niet eens mijn laatste dagen, dacht Nagi. Afhankelijk van haar toestand zou ze haar laatste maanden, misschien wel een heel jaar, op de afdeling voor palliatieve zorg doorbrengen.

De tijd die ze nog had om te doen wat ze wilde, was beperkt. Ze wilde haar moeder zien, voordat ze doodging... nee, voor-

dat de ziekte de overhand kreeg en ze in het ziekenhuis zou moeten blijven. Ze wilde haar moeder zien en horen wat ze haar te zeggen had.

Ze had nog een reden om naar Chibi Neko te gaan. Voordat ze haar eigen diagnose kreeg, op een ochtend in september, was ze in een park geweest.

In dat plantsoen hadden de kersenbloesems op dat moment in bloei gestaan. En op zulke dagen zat het er overdag altijd stikvol met mensen, die onder de bomen zaten te eten terwijl ze van de bloesem genoten. Ze was er destijds op een ochtend van een doordeweekse dag, dus nog voor de grote drukte uit.

Niet dat ze speciaal vroeg was opgestaan, ze had die nacht geen oog dichtgedaan. Ze kon niet gaan studeren, laat staan een baan zoeken of zelfs maar parttime werken. Als Nagi nadacht over haar toekomst werd ze zo verschrikkelijk depressief dat ze niet kon slapen.

Alles was veranderd door haar ziekte. Ze had haar plannen om te gaan studeren laten varen en ze reageerde niet eens meer op appjes van haar vriendinnen. Ze wilde geen antwoord geven op vragen hoe het met haar ging. Dat gaf haar maar een vervelend gevoel.

Ze realiseerde zich dat de enige mensen die ze nog sprak, haar vader, de dokter en de verplegers waren. En haar vader sprak ze niet veel, want hij had zich met huid en haar op zijn werk gestort om haar medische kosten te kunnen betalen.

Nagi had ernaar verlangd met rust gelaten te worden. Maar toen dat uiteindelijk ook gebeurde, voelde ze zich eenzaam. Ze had een brandend verlangen om met haar moeder te praten. Als ze thuis de slaap niet kon vatten, kwamen er alleen maar vervelende gedachten in haar op. Dan kreeg ze een drukkend gevoel op haar borst. Niet eens door haar aandoening. Daarom

ontvluchtte ze voor dag en dauw het huis en ging ze naar het park.

Er was daar ook niemand om mee te praten, maar er was wel een zwarte kat. Voor een zwervkat was zijn vacht te glanzend, dus misschien was het de kat van iemand in de buurt. Maar als ze naar dit park kwam, was hij er altijd, alsof hij op haar zat te wachten.

Ze was ook die dag naar het park gekomen om de zwarte kat te zien. Ze hoorde hem al van verre.

‘Miauw.’

Het was beslist zijn roep geweest, maar toch stond ze ervan te kijken. Want meestal begon hij pas te praten als hij Nagi in zicht kreeg. Het had trouwens nog een hele tijd geduurd voordat de kat Nagi in zijn buurt liet komen en wat terugzei wanneer ze tegen hem praatte.

Werd hij aangevallen? *Er zijn ook mensen die niet van katten houden*, bedacht ze. Ze begon zich zorgen te maken, maar het was slechts een nonchalant geluid geweest dat ze had gehoord – zo’n langs-de-neus-wegmiauw.

Nagi wilde weten wat er aan de hand was en liep snel het park in terwijl ze speurend rondkeek. Het park was niet heel groot, dus ze zag de zwarte kat vrijwel meteen. Hij zat naast een bankje.

Maar hij was niet alleen. Op het bankje zat een man van naar schatting een jaar of dertig. Voor hem stond een schildersezel. Geen van beiden was zich bewust geweest van Nagi’s komst.

‘Blijf stilzitten,’ zei de man. Hij portretteerde de kat.

‘Mauw, zeg,’ antwoordde de kat geïrriteerd.

Het gemiauw dat Nagi zojuist gehoord had, moest ook zo’n afgemeten antwoord op een bevel van de man zijn geweest. Hij ging verder.

‘Dat betekent: ook je mond houden.’

De man sprak serieus, maar een kat laat zich niet bevelen.

‘Mauw,’ antwoordde de kat ongeïnteresseerd en hij rolde zich op alsof hij wilde zeggen: ‘Je kunt wat mij betreft de boom in – kersenbloesem of niet.’

De man gaf het nog niet op.

‘Hé, ik vroeg je wat.’

Hij was bloedserieus, maar het hele tafereel was zo absurd dat Nagi haar lachen niet kon houden. De man en de kat draaiden tegelijkertijd hun hoofd om en keken Nagi recht aan.

Even bleef het stil. Ze voelde zich ongemakkelijk. Om te verbloemen dat ze om hen had staan lachen, zei ze opgewekt: ‘Goedemorgen.’

‘Goedemorgen,’ antwoordde de man.

En zo had Nagi Toshiya Nakamori leren kennen. Het was een vreemde ontmoeting geweest, maar ze kon gemakkelijk met hem praten.

‘Je bent aan het tekenen, hè?’

‘Ja,’ antwoordde hij kalm. Hij vertelde haar dat hij een niet zo succesvolle artiest was. Van katten tekenen kon je namelijk niet leven, dus hij moest de eindjes aan elkaar knopen met een hele reeks bijbaantjes.

‘Maar dit is fantastisch,’ complimenteerde Nagi zijn kunstwerk.

Op het canvas stond een schets van de zwarte kat. Later zou hij die met verf inkleuren, lichtte hij toe. Zijn schets was prachtig en net zo realistisch als een foto.

‘Ach, er zijn zoveel mensen die zo kunnen tekenen,’ had Toshiya bescheiden gedaan en de kat was hem bijgevallen met een mauw.

‘Begin jij nou ook weer?’ deed hij geërgerd tegen het dier.

Nagi schoot opnieuw in de lach. Het was al een tijd geleden dat ze zo heerlijk had kunnen lachen. Heel even kon ze vrolijk zijn en vergeten dat ze ziek was.

Vanaf toen zag ze Toshiya bijna elke dag. Ze hadden het niet zo afgesproken, maar als ze 's ochtends vroeg naar het park ging, dan zat hij daar. Vaak was hij aan het tekenen, maar soms staarde hij alleen maar stilletjes voor zich uit.

Bij elke ontmoeting kwam Nagi meer te weten over Toshiya. Hij vertelde dat hij onlangs naar deze buurt was verhuisd. En dat naar het park komen tot zijn ochtendroutine behoorde.

‘Het is een mooi park. Altijd rustig,’ zei Toshiya.

‘Ja, en er is ook een kat.’

‘Ja, al is hij een ramp als model.’

‘Hij is gewoon verlegen.’

‘Verlegen? Ik denk eerder dat hij het erom doet.’

‘Nee, toch?’

Hun onnozele gesprekken brachten weer wat kleur in Nagi's grijze leven. Ze keek er elke dag weer naar uit om Toshiya te zien. Nadat ze elkaar twee weken lang elke dag hadden gesproken in het park, vroeg Toshiya haar mee uit.

‘Er is hier een ontbijtrestaurant in de buurt. Wat zeg je daarvan?’

Nagi antwoordde niet meteen. Ze moest denken aan haar ziekte. Sinds ze haar diagnose had gekregen, was ze de kans op zoveel dingen kwijtgeraakt. De universiteit, werk, vriendschappen en... liefde.

Als ze eerlijk was, dan moest ze toegeven dat ze al voor Toshiya was gevallen. Ze zou hem vaker willen zien, ook buiten die ochtenduren in het park.

Maar dat kon niet. Ze hield zichzelf voor dat ze geen normaal

leven kon leiden. Ze kon niet zijn zoals iedereen, want ze was ziek. Het had haar daarom beter geleken om mensen op een afstandje te houden. Ze zou genoeg nemen met hun ontmoetingen in het park.

Net toen ze zijn uitnodiging wilde afslaan, kwam er iemand tussen.

‘Miauw,’ liet de zwarte kat zich horen. Vervolgens keek hij Toshiya aan en miauwde nog een keer, alsof hij wilde zeggen: Wat krijgen we nou?

‘Alsjeblieft, we zijn in een serieus gesprek hier,’ wees Toshiya hem terecht.

Het dier draaide zich om en liep met parmantig geheven staart het park uit, alsof hij wilde zeggen: Zoek het dan ook zelf maar uit!

Nagi bedacht zich. Wat zat ze zich nu druk te maken om een simpele maaltijd?

‘Goed,’ zei ze, ‘laten we gaan ontbijten.’

Na hun ontbijt liepen ze samen een stukje door de stad. Allerlei mensen op weg naar school of hun werk liepen hun voorbij. Normaal zou dat beeld Nagi verdrietig maken, maar nu voelde ze zich goed en kon ze van de wandeling genieten.

Toen ze terug in de buurt van het park kwamen, bleef Toshiya plotseling stilstaan.

‘Ik wil niet dat die kat zich er weer mee bemoeit, dus laat me dit hier vragen... Wil je mijn vriendin zijn?’

Ze kon niet beweren dat ze dit niet had zien aankomen. Ze vond het leuk dat hij gevoelens voor haar had en die ook uitsprak. Maar ze kon ook niet zomaar ja zeggen. Ze moest hem, juist nu, vertellen over haar fatale ziekte. Hem vertellen dat haar hele lichaam onder de littekens zat van operaties, en dat het elk

moment afgelopen kon zijn met haar. Dat een normaal leven er voor haar niet in zat.

‘Eigenlijk...’

De woorden bleven in haar keel steken. Vertellen over haar ziekte en de littekens op haar lichaam vergde meer moed dan ze had verwacht en op dat moment kon opbrengen.

‘... wil je dat niet?’ maakte Toshiya de zin vragend af.

‘Nee, dat is het niet,’ zei Nagi en zonder erbij na te denken begon haar mond uit zichzelf te bewegen. De woorden die vast hadden gezeten, vloeiden er achter elkaar uit. Ze vertelde Toshiya wat ze voor hem voelde.

Maar Nagi was vastbesloten niets te zeggen over haar ziekte. Ze was van plan een paar keer met Toshiya uit te gaan en hem dan de bons te geven. Daarna zou ze ook niet meer naar het park gaan en gewoon helemaal uit zijn leven verdwijnen.

Dat leek haar op dat moment het beste, ook voor hem, maar later begreep ze hoe egoïstisch die gedachte was geweest. Ze had alleen aan zichzelf gedacht en niet aan hoe hij zich zou voelen.

Dat moet wel de reden geweest zijn. Want Nagi werd gestraft. God had haar egoïsme gezien en daarvoor moest ze boeten. Dat was waarom Nagi, op hun zoveelste date, op het perron spontaan in elkaar zakte.

Ze waren naar het stadsaquarium geweest en stonden op de trein te wachten. Ze hadden over niets bijzonders gepraat. Ze hadden het gehad over een ijsje gaan halen, of zoiets onnozels.

Ze had het ook geen moment voelen aankomen; ze was gewoon opeens bewusteloos in elkaar gezakt. Nog voordat de trein arriveerde, was ze per ambulance afgevoerd en in het ziekenhuis moest ze meteen onder het mes. Blijkbaar was